

den Strid, som vi selv erkendte kun kunde blive til Skade og aldrig til Gavn. Men det skulde man vogte sig for at udnytte politisk mod os ved at sige, at vi ønskede, da der var Verdenskrig omkring os, at udnytte den militære Situation. Det er der ikke det ringeste Holdepunkt for.

Sporon-Fiedler: Hvad der i den Periode er foregaaet i Finansudvalget, skal jeg ikke udtale mig om, jeg var ikke Medlem den Gang, og selv om jeg havde været Medlem, vilde jeg rimeligvis ikke have udtalt mig om, hvad der var foregaaet i Finansudvalget — i den Retning har det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og jeg højest afvigende Opfattelser. Men jeg ved med positiv Sikkerhed, at vi, som jeg før sagde, naar Forsvarsministeren ønskede, at Spørgsmaalet skulde afgøres af Partierne, forinden han vilde tage endelig Stilling, stillede os paa det Standpunkt, at den sidende Regering skulde bære det fulde Ansvar for Indskrænkningen af Sikringsstyrken, ligesom den selv havde paataget sig Ansvaret for Sikringsstyrkens Indkaldelse. Dette er, hvad jeg ved, og det staar jeg ved, og det er ganske ligegyldigt, hvad det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen anfører i saa Henseende, for dette er det rigtige. Hvad der er foregaaet i Finansudvalget, og hvad det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen ønsker at udtale om dette, vil jeg lade staa for hans egen Regning.

Ordføreren (J. A. Hansen): Den Fremstilling, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen gav vedrørende Sikringsstyrkens Indskrænkning, maa jeg afvise som værende ganske urigtig. Der er ikke Lejlighed nu til at komme ind paa hele denne Sags Sammenhæng, fordi jeg ikke i Øjeblikket har Ret til at benytte de Dokumenter desangaaende, som en Gang vil blive Offentligheden forelagt sammen med Militærkommissionens Betænkning. Jeg vil her blot protestere imod, at den Fremstilling, han gav af mit Partis og de nuværende Ministres Stilling til denne Sag, skulde være rigtig.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at i Krigstiden var det nødvendigt, at Partierne bøjede sig mod hverandre. Ja, det er altid ønskeligt, og jeg indrømmer, at det i særlig Grad er ønskeligt i Krigstid. Men jeg kan ikke finde, at det er rigtigt, at et Parti bøjer sig saa langt mod et andet, at det derved kommer til at gaa med til

noget, som det anser for landsskadeligt, og Forholdet er jo det, at man fra Socialdemokratiets og ogsaa fra det radikale Partis Side i Fortiden har fremstillet de Ting, de gik med til under Krigen, som Foranstaltninger, der vilde være farlige for Landet. At strække sig saa langt mod andre Partier, at man gaar med til noget, man selv opfatter som *landsskadeligt*, hvis man ikke har skiftet Overbevisning, kan jeg ikke finde rigtigt. Men jeg maa gaa ud fra, at Sammenhængen er den, at da de Herrer kom til at staa Ansigt til Ansigt med Krigen og den Alvor for Landet, som den førte med sig, indsaa de, at deres gamle Standpunkter overfor militære Rustninger og visse militære Befæstningsforanstaltninger var uholdbare, derfor opgav de disse Standpunkter og gik med til, i Forening med andre Partier, at træffe de Foranstaltninger, som blev truffet, og som vi ikke angriber, men som vi forlanger, at de ærede Medlemmer af Oppositionen nu skal vedkende sig et Medansvar for.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen):

Baade under første Behandling og i Dag har det ærede Medlem Hr. P. Munch fremsat en Udtalelse om, at jeg har forladt den Overenskomst, jeg var med til at slutte i Udvalget, der behandlede Spørgsmaalet om Afsendelse af Tropper til Sønderjylland. Jeg finder mig derfor foranlediget til at oplyse, hvad det er, der fra min Side er sagt og sket. Det var den 8. Juni 1920, der blev holdt Møde i det sønderjydske Udvalg om denne Sag, og dér sagde jeg — det findes Pag. 1252 i den trykte Beretning om, hvad der blev sagt og foregik i Udvalget herom —: „Tilsagnet til de nu indkaldte om, at de skal slippe med 3 Maaneders Tjeneste, skal blive overholdt, og der vil naturligvis ikke ske noget fra min Side, uden at jeg er rede til at forhandle med Udvalget, hvis der skulde indtræde Forhold, som gør dette nødvendigt“. Disse Forhold indtraadte derved, at Myndighederne i Sønderjylland enstemmigt fra alle Sider ønskede at beholde den sønderjydske Garnison. Jeg kunde den Gang ikke gaa til Udvalget, for det var opløst den 22. Juni, og jeg havde da ikke andet at gøre end at gaa til Finansudvalget. Jeg indledede da en Forhandling med Finansudvalget under 26. August 1920 og fik dets Bemyndigelse til, at der i de følgende 6 Uger fremdeles maatte være uddannede Tropper i de sønderjydske Landsdele. Hver Gang der har været Tale om yderligere Forslag, er